

opusdei.org

Meditacije: utorak petog tjedna korizme

Razmišljanja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom ovog korizmenog vremena.

27.03.2024.

- Kušnja u pustinji
 - Vrijednost materijalnih dobara
 - Gledajući križ, nalazimo ozdravljenje
-

NAKON prelaska Crvenog mora, izraelski narod vjerojatno je osjetio duboki osjećaj slobode. Promatrajući kako se vođeni zidovi ruše na njihove progonitelje, u potpunosti su spoznali svoje oslobođenje. Nakon tolikih godina ropstva, njihov ih je Bog spasio. No kako je vrijeme prolazilo, obećana zemlja činila se sve daljom, a neki su čak s nostalgijom počeli pamtit i svoj život u Egiptu. I narod govoraše protiv Boga i protiv Mojsija: „Zašto nas izvedoste iz Egipta da pomremo u ovoj pustinji?” (*Br 21,5*). Radost oslobođenja ustupila je mjesto nezadovoljstvu i mrmljanju.

Isus je također prošao kušnju u pustinji. Četrdeset dana korizme pozivaju nas da ga pratimo u tom prividnom napuštanju. U trenutku najveće slabosti, Krist nije podlegao napasti, već je svoje pouzdanje stavio u Oca. Isus nas ne uči samo svojim riječima, već ponajprije vlastitim

životom – često moramo proći kroz pustinju kako bismo postigli punu slobodu. Kršćanski život obećava oslobođenje od grijeha i stoga – radost. Međutim put koji do toga vodi zahtijeva da ponovno otkrijemo ono što je doista važno u našem životu i da se oslobodimo svega što nas sputava.

„Pustinja je *mjesto gdje je ono što je bitno*. Pogledajmo svoje živote: koliko nas beskorisnih stvari okružuje!

Trčimo za tisućama stvari koje nam se čine nužnima, a koje to u stvarnosti nisu. Kako bi bilo dobro osloboditi se mnogih suvišnih stvari, kako bismo ponovno otkrili ono što je zaista važno, kako bismo ponovno otkrili lica onih koji su nam blizu!”[1]

Kako se približava Veliki tjedan, možemo ponovno zapaliti svoje čežnje da budemo blizu Isusa, oslobođeni svega što nas ne vodi k Njemu: „Bože moj, daj da zamrzim grijeh, da se sjedinim s Tobom

prianjajući uza sveti križ, pa da tako
ispunim tvoju predragu Volju...,
oslobođen od svih zemaljskih
sklonosti, ne tražeći ništa drugo osim
tvoje slave, velikodušno, bez ikakvog
pridržaja, žrtvujući se skupa s Tobom
do savršene žrtve paljenice.”[2]

„ONDA Jahve posla na narod ljute
zmije; ujedale ih one, tako te pomrije
mnogo naroda u Izraelu” (*Br* 21,6).
Izabrani narod odbacio je Božju
zaštitu. Umorni od toga da nikad ne
stignu do cilja, svoje su srce okrenuli
materijalnim dobrima za kojima su
čeznuli u Egiptu, iako su ona bila
bezvrijedna i nosila pečat njihovog
ropstva.

Ponekad i mi, poput Izraelaca,
možemo osjetiti prividnu udaljenost
od Boga i privlačnost dobara koja
smo ostavili iza sebe. No kada

promatramo Kristovo siromaštvo na križu – „Ništa Gospodinu nije preostalo osim jednog drva”[3] – shvaćamo da sreća nije u materijalnim dobrima. Razumijemo koliko su ta dobra prolazna i kako ne mogu zadovoljiti duboke čežnje naše duše. Sveti Josemaría je rekao: „Ako netko svoju sreću traži isključivo u stvarima ovoga svijeta, on vrši nasilje nad njihovom pravom upotrebom i razara od Stvoritelja željeni red. Ovdje sam postao svjedokom pravih tragedija. Srce, žalosno i nezadovoljeno, hodi putevima na kojima ne prestaje nezadovoljstvo.”[4]

„Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko!” (*Mt* 5,3). Ovim riječima Gospodin obećava sreću i na zemlji i na nebu onima koji svoje bogatstvo i sigurnost stavljaju u Boga. Siromašni u duhu posjeduju materijalna dobra, ali ona ne posjeduju njih. Siromaštvo duha

omogućuje nam da istinski uživamo u onome što je dobro, jer nas povezuje s jednostavnošću, s osobama, s Bogom. Ukratko, sa svime što ispunjava najdublje čežnje našeg srca.

ZMIJE nisu bile Božji konačni odgovor. Narod se pokajao i obratio Mojsiju, koji je, vjeran svom pozivu posrednika, zagovarao za njih. Tada je Bog, kojega pokreće milosrđe, dao poseban lijek. Svi koji su, nakon što su bili ugrizeni, pogledali sliku brončane zmije, nisu umrli. Tako je ono što je bilo uzrok smrti postalo istovremeno i simbolom spasenja. Zmija na stupu bila je slika križa Kristova. Tu se nalaze svi grijesi svijeta, ali i Onaj koji ih je zauvijek pobijedio svojom smrću.

Isus je rekao: „Kad uzdignete Sina Čovječjega, tada ćete upoznati da ja jesam i da sâm od sebe ne činim ništa, nego da onako zborim kako me naučio Otac” (Iv 8,28). Da ne znamo kraj priče, mogli bismo pomisliti da se Isusova "uzvišenost" odnosi na buduću svjetsku slavu. Nije lako shvatiti da se njegova prava proslava dogodila na križu, i da je biti prikovan čavlima za Njega bila prava sloboda. Zato, gledajući i sjedinjujući se s Kristovom prividnom slabošću, zadobivamo Božju snagu. I mi možemo usvojiti paradoksalne riječi svetog Pavla: „Najradije ću se dakle još više hvaliti svojim slabostima da se nastani u meni snaga Kristova. Zato uživam u slabostima, uvredama, poteškoćama, progonstvima, tjeskobama poradi Krista. Jer kad sam slab, onda sam jak” (2 Kor 12,9-10).

Podno križa nalazimo našu Majku. Možemo zamoliti Mariju da nas

nauči uvijek upravljati svoj pogled prema križu, kako bi Krist udaljio zmije koje pokušavaju ući u naš život.

[1] Papa Franjo, Audijencija, 26. veljače 2020.

[2] Sveti Josemaría, *Križni put*, deveta postaja

[3] Ibid., deseta postaja

[4] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*
